

UKLAR DEFINITION AF § 3-NATUR

STØTTET AF

Promilleafgiftsfonden for landbrug

Der er ikke nogen præcis definition af § 3-natur, og det er problematisk, når borgerne kan straffes for at ændre tilstanden af § 3-natur.

Naturbeskyttelseslovens § 3 fastslår, at der ikke må foretages ændring i tilstanden af søer, udpegede vandløb, heder, moser og lignende, strandenge og strandsumpe samt ferske enge og biologiske overdrev. Man kan blive pålagt bøde eller at skulle betale for retablering ved overtrædelse.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte særlige naturtyper, hvilket er et sagligt formål. Beskyttelsen bliver imidlertid problematisk, når der ikke er nogen klar definition af naturtyperne. Dermed kan man risikere straf og at skulle betale udgifter til retablering for en handling, som – man faktisk ikke vidste eller burde vide – var ulovlig.

SEGES har behandlet emnet i artiklen "[Uklar definition af § 3-natur](#)" med en tilhørende [sammenstilling af lovforarbejder og vejledningstekst vedrørende definitionen af naturtyperne moser, ferske enge og overdrev](#).

Konklusionen i artiklen er overordnet set, at de gældende definitioner af naturtyperne er vage og upræcise. Vejledningerne til § 3 (om registrering og administration af bestemmelsen) bør revideres og præciseres, så det bliver mere gennemskueligt for borgerne, hvornår der er tale om beskyttet natur, og så kommunernes udpegning af den beskyttede natur bliver mere ensartet.

Besværlighederne med vurdering af, hvornår der er tale om beskyttet natur, er senest konstateret i en afgørelse af 17. december 2015 fra Natur- og Miljøklagenævnet i sag [NMK-510-00712](#).

I denne sag vurderede Esbjerg Kommune, at en mark var beskyttet som fersk eng. Kommunen vurderede dette ud fra en gennemgang af luftfotos, besigtigelsesoplysninger fra 1993 om vegetationen og angivelser på historiske kort, hvor marken var markeret med engsignatur.

Lodsejeren havde omlagt marken i 2013, og kommunen betragtede dette som et brud på

naturbeskyttelseslovens § 3. Jysk Landbrugsrådgivning indbragte afgørelsen for Natur- og Miljøklagenævnet.

Nævnet gennemgik det samme materiale som kommunen og kom til den konklusion, at kun den østlige del af marken havde karakter af eng. Den vestlige del af marken kunne ikke betragtes som værende beskyttet eng, da nævnet ikke kunne udelukke, at arealet havde været omlagt med en større frekvens end hvert 7-10 år.

Forskellen mellem kommunens og nævnets afgørelser skyldtes, at de to myndigheder tolkede luftfotos af arealet forskelligt.

Kulturgræsmarker

Efter vejledningen om registrering af beskyttede naturtyper fra 1993 omfattes marker ikke af beskyttelsen for enge, hvis de har været regelmæssigt omlagt.

I vejledningen står der, at

”Egentlige græsmarker samt kulturgræsmarker og andre arealer, som omlægges hyppigere end hvert 7.-10. år, eller hvor der flere gange inden for denne periode høstes mellemafgrøder, er ikke omfattet af beskyttelsen”.

Kommunen så på arealet som et samlet hele, hvor nævnet vurderede ud fra forskelle i strukturerne i marken.

Afgørelsen understreger nødvendigheden af, at vejledningerne udbygges og præciseres, så kommunerne ikke er i tvivl om, hvornår der er tale om § 3-natur, herunder hvordan man tolker luftfotos.

Samtidig understreger afgørelsen vigtigheden af at klage over kommunale afgørelser, som man ikke er enig i. Hvis lodsejeren ikke havde klaget over kommunens afgørelse, ville han være blevet hindret i fremover at omlægge den vestlige del af marken regelmæssigt, som han ellers tidligere, lovligt, havde gjort.